HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE (Camera a doua)

13 martie 2013*

„Funcție publică — Concurs general — Neadmitere la examenele de evaluare — Obligația administrației de a interpreta reclamațiile într-un spirit de deschidere — Modificare a anunțului pentru ocuparea unui post vacant după organizarea testelor de acces — Principiul încrederii legitime — Securitate juridică”

În cauza F-125/11,

având ca obiect o acțiune introdusă în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA în temeiul articolului 106a,

Isabel Mendes, cu domiciliul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de S. Rodrigues și de A. Blot, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J. Currall, în calitate de agent,

pârâtă,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a doua),

compus din doamna M. I. Rofes i Pujol, președinte, doamna I. Boruta și domnul K. Bradley (raportor), judecători,

grefier: doamna X. Lopez Bancalari, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 iunie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 28 noiembrie 2011, doamna Mendes a introdus prezenta acțiune având ca obiect, pe de o parte, anularea deciziei comisiei de evaluare din cadrul concursului general EPSO/AST/111/10 de a nu admite participarea sa la examenele de evaluare și, pe de altă parte, obligarea Comisiei Europene la repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a acestei decizii.

* Limba de procedură: franceza.

Cadrul juridic

2 Articolul 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”) are următorul cuprins:

„Orice persoană căreia i se aplică prezentul statut poate adresa autorității împuternicite să facă numiri o reclamație împotriva unui act care o lezează, indiferent dacă autoritatea menționată anterior a adoptat o decizie sau dacă nu a adoptat o măsură impusă de statut. Reclamația trebuie depusă în termen de trei luni. [...]”

3 Articolul 91 alineatele (2) și (3) din statut prevede:

„(2) O acțiune introdusă la Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu poate fi admisă decât în cazul în care:

— a fost depusă în prealabil o reclamație pe lângă autoritatea împuternicită să facă numiri, în sensul articolului 90 alineatul (2) și la termenul prevăzut în acesta, iar

— reclamația respectivă a fost respinsă printr-o decizie expresă sau implicită.

(3) Acțiunea menționată la alineatul (2) trebuie introdusă în termen de trei luni. Termenul se calculează:

— de la data notificării deciziei adoptate ca răspuns la reclamația formulată;

[...]”

4 Articolul 1 alineatul (1) din anexa III la statut are următorul cuprins:

„Anunțul de concurs este stabilit de autoritatea împuternicită să facă numiri, după consultarea comisiei paritare.

Acesta trebuie să specifice:

[...]

(e) în cazul unui concurs pe bază de examene, natura examenelor și baremul corespunzător fiecăruia;

[...]”

5 La 17 noiembrie 2010, Oficiul European de Selecție a Personalului (EPSO) a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* anunțul de concurs general EPSO/AST/111/10 pentru constituirea unei rezerve de recrutare de asistenți de gradul AST 1 în domeniul secretariatului (JO C 312 A, p. 1, denumit în continuare „anunțul de concurs”). Data limită de înscriere a fost stabilită la 16 decembrie 2010.

6 Anunțul de concurs prevedea, în titlul IV, teste de acces și, în titlul V, examene de evaluare. Prin testele de acces, în număr de șase, se urmărea evaluarea, prin intermediul unor întrebări cu răspunsuri multiple, a aptitudinilor și a competențelor generale ale candidaților în materie de raționament verbal [testul (a)], de raționament numeric [testul (b)], de raționament abstract [testul (c)] și în domeniul secretariatului [testul (f)]. În plus, două teste priveau capacitatea profesională a candidaților și urmăreau aprecierea exactității și preciziei [testul (d)] și, respectiv, a stabilirii priorităților și a organizării [testul (e)].

7 Potrivit titlului IV din anunțul de concurs, testele (a), (d), (e) și (f) erau punctate fiecare de la 0 la 20 de puncte, cu un punctaj minim obligatoriu de 10 puncte. Testele (b) și (c) erau punctate fiecare de la 0 la 10 puncte, cu un punctaj minim obligatoriu de 10 puncte pentru ambele teste luate împreună.

8 Titlul V punctul 1 din anunțul de concurs arăta că vor fi admiși să participe la probele de evaluare candidații care au obținut unul dintre cele mai mari punctaje și de asemenea minimul necesar la testele de acces, dar care în același timp, având în vedere declarațiile cuprinse în înscrierea electronică, îndeplinesc condițiile de admitere generale și specifice care figurează în titlul III din anunțul de concurs.

9 Aceeași dispoziție preciza că admiterea participării la probele de evaluare va fi confirmată sub rezerva verificării ulterioare a pieselor justificative anexate la dosarul fiecărui candidat. În plus, o notă de subsol la care făcea referire punctul 1 din titlul V din anunțul de concurs preciza că numărul de candidați admiși să participe la examenele de evaluare va fi de aproximativ 2,5 ori mai mare decât numărul candidaților care vor fi înscriși pe lista de rezervă, indicat în anunțul de concurs. Pentru candidații care au ales limba portugheză, tabelul cuprins în titlul I punctul 1 din anunțul de concurs prevedea un număr de 19 candidați înscriși pe lista de rezervă.

10 În anunțul de concurs figura de asemenea, într-un chenar și cu caractere aldine, mențiunea introductivă următoare:

„Înainte de a vă depune candidatura, trebuie să citiți cu atenție Ghidul [aplicabil concursurilor generale], publicat în Jurnalul Oficial [...] C 184 A din 8 iulie 2010, precum și pe site-ul internet al EPSO.

Acest ghid, care face parte integrantă din anunțul de concurs, vă va ajuta să înțelegeți regulile privind procedurile și modalitățile de înscriere.”

11 Ghidul aplicabil concursurilor generale, în versiunea în vigoare la momentul producerii faptelor, prevede la punctul 6.3, intitulat „Căi de recurs”:

„În toate etapele procedurii de concurs, în cazul în care considerați că EPSO sau comisia de evaluare nu a acționat în mod echitabil sau nu a respectat:

— dispozițiile care reglementează procedura de concurs sau

— dispozițiile anunțului de concurs

și aceasta vă aduce atingere, puteți recurge la următoarele mijloace:

— depunerea unei reclamații administrative în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut [...],

[...]

— introducerea unui recurs jurisdicțional în baza articolului 270 [TFUE] și a articolului 91 din statut [...] la:

Tribunal de la fonction publique de l’Union européenne

[...]

Pentru aceste două tipuri de proceduri, termenele oficiale prevăzute [de statut] încep să curgă de la data notificării actului prin care se face reclamație [a se citi «actului care lezează»].”

12 La 3 martie 2011, EPSO a publicat o rectificare a anunțului de concurs (JO C 68 A, denumită în continuare „rectificarea”). Rectificarea, care privea testele (d) și (e), avea următorul cuprins:

„La pagina 3, la titlul IV.2:

în loc de

«Testul (d)	capacități profesionale: exactitate și precizie	Punctaj: 0-20 puncte punctaj minim obligatoriu: 10 puncte
Testul (e)	capacități profesionale: ierarhizarea priorităților și organizare	Punctaj: 0-20 puncte punctaj minim obligatoriu: 10 puncte»

se va citi:

«Testul (d)	capacități profesionale: exactitate și precizie	Punctaj: 0-20 puncte
Testul (e)	capacități profesionale: ierarhizarea priorităților și organizare	Punctaj: 0-20 puncte
		Punctajul minim obligatoriu este de 20 de puncte pentru testele (d) și (e) luate împreună»

”

Situația de fapt

13 Reclamanta și-a depus candidatura la concursul EPSO/AST/111/10 alegând ca limbă principală portugheza și a susținut testele de acces la 11 februarie 2011. Data limită pentru susținerea testelor de acces fusese stabilită la 15 februarie 2011.

14 Prin scrisoarea din 22 februarie 2011, EPSO a informat-o pe reclamantă cu privire la publicarea viitoare a rectificării și la conținutul acesteia, și anume că cele două teste (d) și (e) vor fi combinate și notate cu 40 de puncte, cu un punctaj minim obligatoriu de 20 de puncte pentru ambele teste.

15 Prin scrisoarea din 17 martie 2011, EPSO a informat-o pe reclamantă că a obținut punctajul minim obligatoriu la testele de acces și, printre altele, 11 puncte la testul (d), că a obținut un scor general de 67,07 puncte și că va fi informată în cel mai scurt timp dacă se va afla printre candidații admiși în etapa următoare a concursului.

16 Prin scrisoarea din 7 aprilie 2011, EPSO a informat-o pe reclamantă că nu a fost inclusă pe lista candidaților invitați să participe la examenele de evaluare întrucât candidații admiși au obținut cel puțin 68,8 puncte, iar aceasta a obținut un punctaj inferior (denumită în continuare „decizia de neadmitere”). Prin aceeași scrisoare, EPSO a informat-o pe reclamantă cu privire la neexaminarea candidaturii sale de către comisia de evaluare.

17 Prin scrisoarea datată 12 aprilie 2011 și înregistrată la 14 aprilie 2011, reclamanta a introdus o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) (denumită în continuare „reclamația”), arătând, în esență, că adoptarea rectificării era o neregularitate procedurală care îi cauza un prejudiciu. În consecință, reclamanta a solicitat anularea rectificării în măsura în care prin aceasta se modifica o

etapă eliminatorie a concursului, ale cărei examene avuseseră deja loc și fuseseră deja corectate („I request [...] the annulment of the corrigendum, as modifying an eliminatory stage that has been already completed and corrected”), și invitarea în etapa ulterioară numai a candidaților care au obținut punctajul minim obligatoriu la toate testele („[...] the invitation at the next stage of only those who have obtained a pass mark in all tests [including test d]”).

18 Prin decizia din 16 august 2011, EPSO, acționând în calitate de autoritate împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”), a respins reclamația. Prin această decizie, EPSO a informat-o pe reclamantă că rectificarea fusese adoptată ca urmare a faptului că estimările privind rezultatele testelor de acces, realizate pe baza datelor disponibile în urma testelor, au relevat o rată de succes la testul (d) mult mai redusă decât cea așteptată.

Concluziile părților și procedura

19 Reclamanta solicită Tribunalului:

— cu titlu principal:

— anularea deciziei de neadmitere;

— în consecință, declararea faptului că este necesară reintegrarea reclamantei în procesul de recrutare;

— în orice caz, solicitarea adresată EPSO de a furniza informațiile pe care le are în privința rezultatelor obținute de ansamblul candidaților la testele (d) și (e);

— cu titlu subsidiar, în cazul în care nu ar fi admisă cererea principală, plata unei sume stabilite în mod provizoriu și *ex aequo et bono* la 50 000 de euro;

— în orice caz, plata unei sume stabilite în mod provizoriu și *ex aequo et bono* la 50 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral.

20 Pârâta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

21 Prin scrisorile din 25 aprilie 2012, Tribunalul a solicitat anumite informații și documente părților, care s-au conformat acestor solicitări în termenul acordat.

22 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 28 iunie 2012. La finalul ședinței, procedura orală a fost declarată terminată și în cauză au început deliberările.

23 Prin Ordonanța din 12 iulie 2012, Tribunalul a redeschis procedura orală și a solicitat Comisiei să precizeze modul de organizare a testelor de acces ale concursului și în special dacă candidații puteau să aleagă în mod liber cum să repartizeze între teste timpul alocat pentru ambele teste sau dacă timpul maxim pentru fiecare test fusese stabilit în prealabil. În plus, Tribunalul a solicitat Comisiei să indice dacă această informație a fost accesibilă candidaților la concurs anterior testelor și, în cazul unui răspuns afirmativ, modul în care le-a fost comunicată.

24 Comisia a dat curs acestor solicitări prin scrisoarea din 17 iulie 2012.

25 Prin scrisoarea din 6 septembrie 2012, Tribunalul a informat părțile cu privire la terminarea procedurii orale și la începerea deliberărilor în prezenta cauză.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

1. *Argumentele părților*

26 În memoriul în apărare, Comisia invocă o excepție de inadmisibilitate întemeiată pe faptul că acțiunea nu ar fi fost precedată de o reclamație.

27 În special, potrivit Comisiei, reclamanta ar fi solicitat în reclamația sa numai anularea deciziei de adoptare a rectificării și invitarea la examenele de evaluare doar a candidaților care au obținut punctajul minim obligatoriu pentru fiecare test, inclusiv pentru testul (d). În schimb, prezenta acțiune ar fi îndreptată împotriva deciziei de neadmitere. În consecință, acțiunea ar avea un obiect diferit de cel al reclamației și nu ar putea fi considerată ca fiind precedată de aceasta, ci mai degrabă ca o sesizare directă a instanței. Or, o astfel de sesizare directă ar fi trebuit să intervină în termenul de trei luni, prelungit, pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile începând de la notificarea deciziei de neadmitere, și anume cel târziu la 18 iulie 2011, întrucât 17 iulie a fost o zi de duminică. Cu toate acestea, prezenta acțiune a fost introdusă abia la 28 noiembrie 2011 și, prin urmare, ar fi tardivă și, în consecință, vădit inadmisibilă.

28 În ședință, reclamanta a răspuns, în primul rând, că, potrivit jurisprudenței, reclamația trebuie să permită AIPN să cunoască suficient de exact criticile pe care părțile interesate le formulează împotriva deciziilor atacate și că, întrucât părțile interesate pot să acționeze în această etapă, astfel cum era situația în prezenta cauză, fără asistența unui avocat, administrația nu trebuie să interpreteze reclamațiile în mod restrictiv, ci într-un spirit de deschidere. În al doilea rând, reclamanta a afirmat că a invocat critici identice în reclamație și în cererea introductivă, respectând astfel regula concordanței așa cum rezultă aceasta din jurisprudență. În al treilea și ultimul rând, reclamanta a susținut că reclamația viza implicit decizia de neadmitere.

2. *Aprecierea Tribunalului*

29 Mai întâi trebuie amintit că, potrivit articolului 91 alineatul (2) din statut, acțiunea în contencios în materie de funcție publică este admisibilă numai dacă a fost depusă în prealabil o reclamație pe lângă AIPN și dacă reclamația respectivă a fost respinsă printr-o decizie expresă sau implicită.

30 Totuși, potrivit unei jurisprudențe constante, condiția de la articolul 91 din statut se referă numai la actele pe care AIPN le poate eventual reforma (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 14 iulie 1983, Detti/Curtea de Justiție, 144/82, punctul 16), astfel încât calea legală care există în privința unei decizii a unei comisii de evaluare din cadrul unui concurs constă în mod normal în sesizarea directă a instanței Uniunii (a se vedea de exemplu Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 31 mai 2005, Gibault/Comisia, T-294/03, punctul 22, și Hotărârea Tribunalului din 23 noiembrie 2010, Bartha/Comisia, F-50/08, punctul 25).

31 Dacă persoana interesată alege totuși să se adreseze în prealabil administrației prin intermediul unei reclamații administrative îndreptate împotriva unei decizii a unei comisii de evaluare din cadrul unui concurs, admisibilitatea acțiunii în contencios introduse ulterior împotriva deciziei de respingere a acestei reclamații va depinde de respectarea de către persoana interesată a tuturor constrângerilor procedurale aferente căii reclamației prealabile (Hotărârea Gibault/Comisia, citată anterior, punctul 22). În special, termenul de introducere a unei acțiuni împotriva unei decizii exprese de

respingere începe să curgă, conform articolului 91 din statut, de la data notificării deciziei menționate (Hotărârea Tribunalului din 20 iunie 2012, Cristina/Comisia, F-66/11, punctul 45 și jurisprudența citată).

32 Pentru a determina, în speță, dacă reclamația și prezenta acțiune au același obiect, este necesar să se examineze dacă reclamația menționată este îndreptată împotriva deciziei de neadmitere.

33 În acest sens, s-a statuat în mod repetat că calificarea juridică exactă a unei scrisori sau a unei note ține numai de aprecierea Tribunalului, iar nu de voința părților sau a uneia dintre ele (Hotărârea Curții din 29 iunie 2000, Politi/Fondation européenne pour la formation, C-154/99 P, punctul 16).

34 Or, constituie o reclamație scrisoarea prin care un funcționar, fără a solicita în mod expres retragerea deciziei în cauză, își exprimă în mod clar intenția de a contesta decizia care îl lezează (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 16 februarie 2005, Reggimenti/Parlamentul European, T-354/03, punctul 43). În acest sens, conținutul actului prevalează asupra formei (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 14 iulie 1998, Brems/Consiliul, T-219/97, punctul 45 și jurisprudența citată).

35 În plus, procedura precontencioasă, în cadrul căreia părțile interesate pot să acționeze fără asistența unui avocat, are un caracter neoficial și, în consecință, administrația nu trebuie să interpreteze reclamațiile în mod restrictiv, ci, dimpotrivă, trebuie să le examineze într-un spirit de deschidere (a se vedea Hotărârea Curții din 14 martie 1989, Del Amo Martinez/Parlamentul European, 133/88, punctul 11, și Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 21 octombrie 2004, Schumann/Comisia, T-49/03, punctul 39).

36 În speță, Tribunalul constată de la început că reclamația, care este datată 12 aprilie 2011 și a fost înregistrată de EPSO la 14 aprilie 2011, este ulterioară deciziei de neadmitere care, fără îndoială, lezează reclamanta.

37 În continuare, nimic din reclamație nu lasă să se înțeleagă faptul că reclamanta a acționat în interes general. Dimpotrivă, aceasta face trimitere expresă la situația sa personală, indicând faptul că a promovat toate testele și în special că a fost unul dintre puținii candidați care au promovat testul (d). Potrivit reclamației, reclamanta se plânge în mod oficial cu privire la o neregularitate procedurală care îi cauzează un prejudiciu („I [...] hereby would like to formally complain [...] about a procedural irregularity that brings me prejudice”). Aceasta arată în continuare că, fără rectificare, candidații care nu obțineau punctajul minim obligatoriu la testul (d) ar fi eliminați, însă rectificarea a schimbat radical situația, modificând numărul și componența grupului de candidați admiși în etapa următoare („[c]andidates with no pass mark in test [d] would be eliminated, but the corrigendum changes radically this [...] the population of candidates to be admitted to the next stage would change in both composition and numbers”). În plus, aceasta susține că, având în vedere punctajul minim obligatoriu de 10 puncte pentru testul (d), a adoptat o abordare și o pregătire diferite, în special în ceea ce privește gestionarea timpului și selectarea părților celor mai importante ale testului, față de cele pe care le-ar fi adoptat dacă nu ar fi existat un punctaj minim obligatoriu pentru acest test („in order to succeed in test [d] with a pass mark of 10, I had a different approach and preparation [time management, focusing on the most important parts, etc.] than if there was no pass mark”).

38 Prin urmare, rezultă din modul de redactare a reclamației, apreciat în ansamblu, și din contextul factual în care a fost redactată reclamația că, spre deosebire de ceea ce susține Comisia, constatarea că rectificarea constituia o neregularitate procedurală care îi cauza un prejudiciu era motivul pe care reclamanta își întemeia cererea de anulare a deciziei de neadmitere, iar nu obiectul cererii.

39 În consecință, trebuie să se constate că în mod greșit AIPN, în decizia sa de respingere a reclamației, și Comisia, în memoriul în apărare, au considerat că reclamația era îndreptată numai împotriva rectificării, în timp ce aceasta viza în mod implicit, dar fără echivoc, decizia de neadmitere și numai pe cale de excepție rectificarea.

40 Prin urmare, este necesar să se considere că prezenta acțiune, îndreptată împotriva deciziei de neadmitere, are același obiect ca reclamația și, prin urmare, a fost precedată de aceasta. Chiar presupunând că decizia de respingere a reclamației, datată 16 august 2011, fusese notificată reclamantei în aceeași zi, ceea ce Comisia nu a demonstrat, ultima zi utilă pentru introducerea acțiunii ar fi fost 28 noiembrie 2011, întrucât 26 noiembrie 2011 a fost o zi de sâmbătă. În consecință, acțiunea, care a fost depusă la 28 noiembrie 2011, a fost introdusă în termenul prevăzut.

41 Rezultă că excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la fond

1. *Cu privire la concluziile prin care se solicită reintegrarea reclamantei în procesul de recrutare și prin care se propune adoptarea unor măsuri de organizare a procedurii*

42 Prin al doilea capăt de cerere cu titlu principal, reclamanta solicită reintegrarea sa în procesul de recrutare organizat prin concurs.

43 Potrivit unei jurisprudențe constante, instanța Uniunii nu este competentă să adreseze somații instituțiilor Uniunii sau să se substituie acestora în cadrul controlului de legalitate (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 5 aprilie 2005, Christensen/Comisia, T-336/02, punctul 17, și Hotărârea Tribunalului din 8 februarie 2012, AY/Consiliul, F-23/11, punctele 13 și 14).

44 În consecință, acest capăt de cerere trebuie respins ca inadmisibil.

45 Prin al treilea capăt de cerere cu titlu principal, reclamanta solicită Tribunalului să oblige EPSO să furnizeze informațiile pe care le deține cu privire la rezultatele obținute de ansamblul candidaților la testele (d) și (e).

46 Întrucât Tribunalul consideră că este suficient de lămurit prin memoriile scrise depuse, prin răspunsurile părților la întrebările adresate în ședință și prin documentele și observațiile depuse la finalul acesteia, decide că nu este necesar să admită concluziile menționate mai sus.

2. *Cu privire la concluziile în anulare*

47 În susținerea concluziilor sale în anularea deciziei de neadmitere, reclamanta invocă două motive, întemeiate, primul, pe cale de excepție, pe nelegalitatea rectificării, iar al doilea pe încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de solicitudine.

Cu privire la primul motiv, întemeiat, pe cale de excepție, pe nelegalitatea rectificării

48 În susținerea primului motiv, reclamanta invocă patru critici, întemeiate pe încălcarea articolului 29 alineatul (1) și a anexei III la statut, precum și, respectiv, a principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime.

49 În ceea ce privește primele două critici, trebuie să se constate că acestea sunt enunțate numai în cererea introductivă și nu sunt susținute de niciun argument. Astfel, contrar regulii prevăzute la articolul 35 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul de procedură, reclamanta nu precizează nicăieri care sunt motivele pentru care rectificarea ar încălca articolul 29 alineatul (1) sau anexa III la statut. Prin urmare, este necesar să se respingă aceste critici ca inadmisibile și să se examineze numai criticile întemeiate pe încălcarea principiilor securității juridice și încrederii legitime.

Argumentele părților

50 În ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului încrederii legitime, reclamanta amintește că, în temeiul versiunii inițiale a anunțului de concurs, a obținut punctajul minim obligatoriu la toate testele de acces și susține că, în cazul în care rectificarea, adoptată după ce a promovat testele de acces, nu i-ar fi fost aplicată, ar fi obținut în mod cert unul dintre cele mai mari punctaje la aceste teste.

51 Modificarea adusă condițiilor de notare la testele (d) și (e) ar fi avut în mod necesar un efect asupra rezultatelor la testele menționate și asupra clasamentului care a rezultat din acestea. Astfel, numărul de candidați care au promovat testele (d) și (e) notate împreună ar fi depășit numărul de candidați care au promovat testele (d) și (e) notate separat. În măsura în care candidații admiși ar fi fost, ca urmare a rectificării, mai numeroși, șansele sale de a fi admisă la examenele de evaluare, prin obținerea unei medii mai mari decât cea a concurenților săi, ar fi fost astfel diminuate.

52 Reclamanta amintește jurisprudența potrivit căreia principiul securității juridice se opune ca punctul de pornire al aplicării în timp a unui act al instituțiilor Uniunii Europene să fie stabilit la o dată anterioară publicării sale, mai puțin, cu titlu excepțional, în cazul în care scopul care trebuie atins impune acest lucru și încrederea legitimă a persoanelor interesate este respectată în mod corespunzător. Or, în speță, nicio împrejurare excepțională nu ar justifica adoptarea rectificării.

53 În plus, reclamanta constată că Comisia justifică adoptarea rectificării prin cerințe de serviciu, care ar decurge din riscul ridicat de a nu se atinge un număr suficient de candidați admiși în a doua etapă a concursului, cea a examenelor de evaluare, și susține că Comisia nu ar fi prezentat nicio probă care să justifice existența unui astfel de interes.

54 Comisia răspunde că rectificarea ar fi fost adoptată pentru a evita consecințele unei severități inutile constatate în ceea ce privește testul (d) și că un astfel de obiectiv ar fi legitim în sine și în conformitate cu interesul serviciului. Astfel, atunci când AIPN constată că condițiile prevăzute într-un anunț de concurs sunt excesiv de severe, aceasta ar putea întotdeauna să le modifice în măsura în care ar proceda în mod obiectiv, iar nu având în vedere candidații care s-au prezentat.

55 În orice caz, această măsură ar fi în conformitate cu principiul proporționalității și ar exprima de asemenea preocuparea pentru solicitudinea față de candidați în măsura în care ar evita să le impună acestora întârzierile care ar rezulta din organizarea unui nou concurs. În plus, o astfel de măsură ar fi în conformitate cu principiul bunei administrări, întrucât ar permite să se economisească banii publici care ar trebui să fie utilizați în pierdere dacă, în urma anulării unui concurs, administrația ar fi obligată să organizeze un nou concurs.

56 În ceea ce privește interesul serviciului, Comisia consideră că ar fi în interesul candidaților înșiși, precum și în interesul AIPN ca aceasta să exercite un control permanent asupra fiabilității testelor pe care le-a prevăzut, în special atunci când este vorba despre teste utilizate pentru prima dată, precum în speță. În lipsa unui astfel de control, instanța Uniunii ar fi confruntată cu riscul de a fi sesizată cu numeroase acțiuni prin care s-ar contesta excluderi datorate unor teste inutil de severe.

57 În ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului încrederii legitime, pârâta precizează că rectificarea a intervenit într-un moment în care reclamanta nu putea să aibă nicio asigurare că va îndeplini condițiile de admitere la cea de a doua etapă a concursului.

Aprecierea Tribunalului

58 Trebuie amintit în primul rând că, în temeiul articolului 1 alineatul (1) litera (e) din anexa III la statut, anunțul de concurs trebuie să specifice, în cazul unui concurs pe bază de examene, natura examenelor și baremul corespunzător fiecăruia (a se vedea în acest sens Hotărârea Detti/Curtea de Justiție, citată anterior, punctul 27).

59 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, termenii anunțului de concurs constituie atât cadrul legalității, cât și cadrul de apreciere pentru comisia de evaluare din cadrul unui concurs (a se vedea Hotărârea Schumann/Comisia, citată anterior, punctul 63 și jurisprudența citată).

60 În speță, nu se contestă faptul că rectificarea a modificat, după încheierea testelor de acces, baremul corespunzător testelor (d) și (e) astfel cum era prevăzut în anunțul de concurs, stabilind că aceste două teste vor fi combinate și notate cu 40 de puncte, cu un punctaj minim obligatoriu total de 20 de puncte.

61 Prin urmare, este necesar să se verifice dacă, astfel cum apreciază reclamanta, modificarea baremului testelor după desfășurarea acestora încalcă principiile protecției încrederii legitime și securității juridice.

– Cu privire la încălcarea principiului protecției încrederii legitime

62 Tribunalul amintește că dreptul de a solicita protecția încrederii legitime aparține oricărui particular care se află într-o situație din care rezultă că administrația l-a determinat să aibă speranțe întemeiate, oferindu-i asigurări precise sub formă de informații precise, necondiționate și concordante și care provin de la surse autorizate și de încredere (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 11 iulie 2007, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, T-58/05, punctul 96).

63 În prezenta cauză, anunțul de concurs cuprindea astfel de asigurări, pe baza cărora reclamanta era îndreptățită să se aștepte ca persoanele candidate admise la examenele de evaluare să fie selectate numai dintre cele care au obținut punctajul minim obligatoriu la testele de acces și, în special, cel puțin 10 puncte la testul (d).

64 În această privință, este necesar să amintim că examenele cu caracter comparativ sunt prin definiție examene în care performanțele fiecărui candidat sunt apreciate în funcție de performanțele celorlalți, astfel încât numărul de candidați admiși la aceste examene poate să aibă un impact asupra aprecierilor realizate de comisia de evaluare cu privire la candidați. Acestea din urmă reflectă judecata de valoare privind prestația unui candidat prin raportare la prestațiile celorlalți candidați. Rezultă că, cu cât este mai mare numărul de candidați la acest tip de examene, cu atât este mai important nivelul cerințelor comisiei de evaluare cu privire la aceștia (a se vedea Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 5 martie 2003, Staelen/Parlamentul European, T-24/01, punctul 57).

65 Modificarea regulilor referitoare la baremele testelor (d) și (e) prevăzute în anunțul de concurs este de natură să afecteze șansele reclamantei de a fi înscrisă pe lista candidaților admiși la examenele de evaluare, în măsura în care o astfel de schimbare poate avea ca efect o creștere a numărului de candidați care au obținut punctajul minim la teste, reducând, în consecință, șansele acesteia de a se regăsi printre cei mai buni candidați.

66 Nu se contestă între părți că o astfel de creștere era însăși rațiunea de a fi a rectificării, care a fost adoptată după constatarea de către EPSO a unei „probleme grave și neașteptate privind rezultatele la testul (d)”. Potrivit EPSO, testul fusese proiectat pentru a obține o rată de succes de aproximativ 50 %, dar, în fapt, rata de succes s-a dovedit a fi de aproximativ 15 %.

67 În plus, rezultă din dosar și în special din simularea pe care EPSO a efectuat-o pe baza datelor disponibile după teste și fără a lua în considerare nici neutralizarea unor întrebări, nici deciziile comisiei de evaluare cu privire la eligibilitatea candidaturilor, simulare prezentată de Comisie în anexa la memoriul său în apărare (denumită în continuare „simularea”), că rectificarea a produs efectul urmărit. În special, pentru candidații care, precum reclamanta, au ales portugheza ca primă limbă, estimarea numărului de candidați care ar fi promovat testul (d) fără rectificare era de 50, în timp ce cu rectificarea ar fi promovat testele (d) și (e) combinate 211 candidați. Potrivit simulării, luând în considerare numărul de candidați care au promovat testul (d) fără rectificare, punctajul minim necesar pentru a fi printre primii 48 de candidați admiși la examenele de evaluare era de 65,533 puncte. În schimb, cu rectificarea, punctajul minim necesar pentru a fi printre primii 48 de candidați era de 73,400 puncte.

68 Efectul rectificării asupra poziției reclamantei este cu atât mai evident în cazul în care se constată că, obținând 67,07 puncte la testele de acces, aceasta s-ar fi aflat, fără rectificare, printre primii 48 de candidați de limbă portugheză.

69 În plus și cu titlu suplimentar, Tribunalul observă că, în răspunsul la o întrebare adresată în ședință, Comisia a recunoscut că, în cadrul aplicării unei rectificări la un anunț de concurs după desfășurarea examenelor de evaluare, ar fi fost teoretic posibil pentru membrii EPSO sau ai comisiei de evaluare să cunoască numele candidaților care au promovat examenele. În aceste împrejurări și subliniind totodată că reclamanta nu a invocat existența unui astfel de abuz și că niciun element din dosar nu sugerează că în speță ar fi fost săvârșit un astfel de abuz, trebuie să se constate că Comisia nu este în măsură să dovedească faptul că utilizarea unei astfel de tehnici nu implică un risc de abuz.

70 Rezultă că aplicarea rectificării la cazul reclamantei nu a respectat asigurările care îi fuseseră furnizate prin anunțul de concurs în ceea ce privește baremul testelor (d) și (e) și, prin urmare, a încălcat principiul protecției încrederii legitime.

– Cu privire la încălcarea principiului securității juridice

71 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul securității juridice are rolul de a garanta previzibilitatea situațiilor și a raporturilor juridice aflate sub incidența dreptului Uniunii (Hotărârea Curții din 15 septembrie 2005, Irlanda/Comisia, C-199/03, punctul 69).

72 Or, deși, ca regulă generală, acest principiu se opune ca punctul de pornire al aplicării în timp a unui act al instituțiilor Uniunii să fie stabilit la o dată anterioară publicării sale, situația se prezintă diferit, cu titlu excepțional, în cazul în care scopul care trebuie atins impune acest lucru și încrederea legitimă a persoanelor interesate este respectată în mod corespunzător (Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 10 noiembrie 2010, OAPI/Simões Dos Santos, T-260/09 P, punctul 48 și jurisprudența citată).

73 În speță, condițiile cumulative prevăzute de jurisprudență pentru a adopta un act cu efect retroactiv, precum rectificarea care modifică baremele testelor (d) și (e) după desfășurarea acestora, nu sunt îndeplinite.

74 În ceea ce privește prima condiție, referitoare la scopul care trebuie atins, Comisia arată că adoptarea rectificării permitea AIPN să exercite un control permanent asupra eficacității testelor prevăzute, în special pentru a evita o severitate excesivă.

75 Tribunalul constată că, deși un astfel de control este cu siguranță în interesul administrației și al candidaților înșiși, totuși acesta nu poate să aducă atingere încrederii legitime a candidaților că examenele concursului se vor desfășura potrivit modalităților stabilite prin anunțul de concurs, ceea ce exclude posibilitatea de a modifica *a posteriori* criteriile de notare ale examenelor stabilite în anunțul de concurs.

76 Desigur, este admis de jurisprudență că, în cazul în care AIPN descoperă, după publicarea unui anunț de concurs, că condițiile impuse erau mai severe decât cele cerute de nevoile serviciului, aceasta poate fie să continue procedura recrutând, după caz, un număr de mai mic de candidați care au reușit la concurs decât cel prevăzut inițial, fie să reînceapă procedura de concurs prin retragerea anunțului de concurs inițial și prin înlocuirea acestuia cu un anunț corectat (a se vedea prin analogie, în cazul unui anunț privind ocuparea unui post vacant, Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 2 octombrie 1996, Vecchi/Comisia, T-356/94, punctul 56).

77 Totuși, adoptarea unei rectificări a anunțului de concurs după desfășurarea anumitor examene nu poate fi considerată ca echivalentă cu una dintre soluțiile menționate la punctul precedent din prezenta hotărâre.

78 Astfel, este suficient să se observe că, în cazul în care AIPN decide să reînceapă o procedură de concurs, candidații înscriși la procedura inițială pot, ca regulă generală, să se prezinte la noua procedură. Dimpotrivă, o astfel de posibilitate nu este deschisă candidaților care, precum reclamanta în prezenta cauză, sunt eliminați ca urmare a unei decizii adoptate pe baza unei modificări a anunțului de concurs.

79 În plus, opțiunea de a continua procedura de concurs prin recrutarea unui număr de candidați care au reușit la concurs mai mic decât cel prevăzut inițial permite respectarea încrederii legitime a tuturor candidaților în desfășurarea examenelor în conformitate cu modalitățile stabilite prin anunțul de concurs.

80 Modificarea *a posteriori* a unui anunț de concurs se distinge de asemenea de diferitele tehnici de neutralizare a unor întrebări în examenele scrise (a se vedea de exemplu Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 17 ianuarie 2001, Gerochristos/Comisia T-189/99, punctele 25 și 26, și Hotărârea Schumann/Comisia, citată anterior, punctele 58 și 61).

81 Astfel, în speță, AIPN a modificat prin rectificare modalitățile de notare a testelor (d) și (e). Aceste modalități de notare fac parte din sfera noțiunii de „barem al examenelor”, prevăzută la articolul 1 alineatul (1) litera (e) din anexa III la statut, și, în consecință, trebuie stabilite prin anunțul de concurs. În schimb, neutralizarea unor întrebări în examenele scrise privește numărul de întrebări care alcătuiesc un examen, precum și ponderea individuală a fiecărei întrebări. Astfel de elemente nu fac parte din sfera noțiunii menționate mai sus de „barem al examenelor” și, prin urmare, nu trebuie să fie incluse în mod obligatoriu într-un anunț de concurs, astfel încât modificarea lor eventuală după începerea examenelor nu afectează cu nimic anunțul de concurs.

82 Comisia consideră că adoptarea rectificării ar fi de asemenea justificată prin considerații referitoare la buna administrare și la obligația de solicitudine față de candidați. Totuși, asemenea considerații nu pot fi reținute în speță. Astfel, este suficient să se observe că adoptarea rectificării nu este în mod cert în beneficiul tuturor candidaților și că a avut ca efect excluderea din procedura de concurs a candidaților care, precum reclamanta, au obținut punctajul minim obligatoriu la toate testele potrivit criteriilor de notare a testelor de acces prevăzute de anunțul de concurs.

83 În sfârșit, Comisia nu poate să susțină, întemeindu-se pe principiul proporționalității, nici că adoptarea rectificării nu încalcă principiul securității juridice. Potrivit acestui principiu, recunoscut de o jurisprudență constantă ca făcând parte din principiile generale ale dreptului Uniunii, legalitatea unei măsuri adoptate de o instituție a Uniunii este subordonată condiției că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare, iar inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea Schumann/Comisia, citată anterior, punctul 52). Cu toate acestea, considerații privind proporționalitatea unei măsuri nu pot justifica adoptarea unui act care încalcă principiul încrederii legitime, cum ar fi modificarea anunțului de concurs după desfășurarea testului de acces,

înțelegându-se că principiul proporționalității este aplicabil numai atunci când există posibilitatea de a alege între mai multe măsuri adecvate (Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2010, Torijano Montero/Consiliul F-76/05, punctul 81 și jurisprudența citată).

84 În ceea ce privește a doua condiție, referitoare la protecția încrederii legitime a persoanelor interesate, este suficient să se facă trimitere la punctele 64-69 din prezenta hotărâre, din care rezultă că aplicarea rectificării încalcă încrederea legitimă a candidaților care, precum reclamanta, se așteptau ca numai candidații care au obținut punctajul minim obligatoriu la testele de acces, astfel cum este prevăzut în anunțul de concurs, să fie înscriși pe lista candidaților admiși să participe la probele de evaluare.

85 Rezultă din cele ce precedă că aplicarea rectificării la cazul reclamantei încalcă principiul securității juridice.

86 Prin urmare, este necesar să se constate că, prin aplicarea rectificării la cazul reclamantei, încălcând principiile încrederii legitime și securității juridice, AIPN a săvârșit o neregularitate care afectează procedura de concurs și, în consecință, decizia de neadmitere a reclamantei la examenele de evaluare trebuie să fie anulată.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de solicitudine

87 Reclamanta consideră că, prin adoptarea deciziei de a nu o admite la examenele de evaluare, EPSO ar fi încălcat principiul bunei administrări și obligația de solicitudine în măsura în care decizia atacată ar avea ca efect să elimine din procesul de recrutare un candidat care îndeplinește toate condițiile de admitere prevăzute în anunțul de concurs și care, ca urmare a experienței profesionale deja acumulate, ar corespunde sub toate aspectele interesului serviciului.

88 În această privință, este suficient să se observe că obligația de solicitudine nu impune în niciun mod comisiei de evaluare din cadrul unui concurs să înscrie pe o listă de rezervă toți candidații care, după părerea lor, îndeplinesc cerințele posturilor care trebuie ocupate (a se vedea Hotărârea Cristina/Comisia, citată anterior, punctul 83).

89 În plus, presupunând că reclamanta a prezentat în cererea introductivă elemente care pot să stabilească faptul că îndeplinea toate condițiile de admitere și răspundea interesului serviciului, potrivit unei jurisprudențe constante, o comisie de evaluare din cadrul unui concurs pe bază de dosare și de examene dispune de o putere discreționară, în conformitate cu prevederile statutului referitoare la procedurile de concurs, pentru a aprecia, de la caz la caz, dacă diplomele prezentate de fiecare candidat, precum și experiențele profesionale anterioare ale acestora corespund nivelului cerut de statut și de anunțul de concurs respectiv. În cadrul controlului de legalitate, Tribunalul trebuie să se limiteze la verificarea împrejurării dacă exercitarea acestei atribuții nu a fost afectată de o eroare vădită de apreciere (a se vedea Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 21 noiembrie 2000, Carrasco Benítez/Comisia, T-214/99, punctele 69-71). Întrucât reclamanta nu a prezentat niciun element care poate dovedi existența unei astfel de erori, prezentul motiv trebuie respins.

90 În consecință, acest motiv trebuie respins ca nefondat.

3. *Cu privire la concluziile prin care se solicită despăgubiri*

Argumentele părților

91 Reclamanta susține că a suferit, ca urmare a neregularității deciziei de a nu fi admisă la examenele de evaluare, un prejudiciu material și moral.

92 În ceea ce privește prejudiciul material, pe care reclamanta îl estimează provizoriu și *ex aequo et bono* la suma de 50 000 de euro, acesta ar rezulta din faptul că ar fi fost lipsită de șansa de a deveni funcționar.

93 În ceea ce privește prejudiciul moral, pe care reclamanta îl evaluează *ex aequo et bono* la 50 000 de euro, acesta ar rezulta din modul foarte puțin diligent în care EPSO a tratat dosarul său și din lipsa de solicitudine de care a dat dovadă.

94 Comisia apreciază că, întrucât nu a săvârșit nicio neregularitate, concluziile prin care se solicită despăgubiri ar fi vădit nefondate și că, în orice caz, acestea ar fi inadmisibile, întrucât nu ar fi fost invocate în reclamație.

Aprecierea Tribunalului

95 În ceea ce privește admisibilitatea concluziilor prin care se solicită despăgubiri, este suficient să se amintească faptul că, în sistemul căilor de atac prevăzut la articolele 90 și 91 din statut, în cazul în care există o legătură strânsă între o cerere de anulare și o cerere de despăgubire, este admisibilă o cerere de despăgubire formulată pentru prima dată în fața Tribunalului, chiar dacă prin reclamația administrativă prealabilă se solicita numai anularea deciziei pretins prejudiciabile, întrucât o cerere de anulare poate să implice o cerere de reparare a pretinsului prejudiciu (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 15 mai 1997, N/Comisia, T-273/94, punctul 159, și Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 18 februarie 2004, Esch-Leonhardt și alții/BCE, T-320/02, punctul 47).

96 În speță, există o legătură strânsă între cererea de anulare și cererea de despăgubire, astfel încât aceasta din urmă este admisibilă, în pofida faptului că nu a fost inclusă în reclamație.

97 În plus, în ceea ce privește concluziile prin care se solicită despăgubiri referitoare la prejudiciul material, Tribunalul constată că acestea au fost formulate cu titlu subsidiar. În măsura în care concluziile principale ale reclamantei referitoare la reintegrarea în procedura de concurs au fost respinse ca inadmisibile la punctul 44 din prezenta hotărâre, este necesar să se examineze cererea subsidiară privind repararea acestui prejudiciu.

98 Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii administrației presupune ca reclamantul să demonstreze că există o neregularitate, un prejudiciu real și o legătură de cauzalitate între neregularitate și prejudiciul invocat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi, C-136/92 P, punctul 42, și Hotărârea Curții din 21 februarie 2008, Comisia/Girardot, C-136/92 P, punctul 52).

99 În speță, reclamanta solicită despăgubiri pentru prejudiciul material și moral pe care pretinde că l-a suferit ca urmare a adoptării deciziei de neadmitere. Întrucât această decizie a fost anulată, este necesar să se examineze dacă neregularitatea constatată a cauzat reclamantei un prejudiciu și dacă există o legătură de cauzalitate între acesta și neregularitatea menționată.

100 În ceea ce privește pretinsul prejudiciu material, în conformitate cu articolul 266 TFUE, va reveni Comisiei sarcina de a lua măsurile pe care le presupune executarea prezentei hotărâri și, în special, adoptarea, cu respectarea principiului legalității, a oricărui act de natură să compenseze în mod echitabil dezavantajul care a rezultat pentru reclamantă din actul anulat (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 15 septembrie 2005, Casini/Comisia, T-132/03, punctul 98, și Hotărârea Tribunalului din 7 iunie 2011, Larue și Seigneur/BCE, F-84/09, punctul 64), fără a aduce atingere posibilității reclamantei de a introduce ulterior o cale de atac împotriva măsurilor adoptate de Comisie în executarea prezentei hotărâri. În aceste condiții, este necesar să se statueze că concluziile prin care se solicită despăgubiri pentru prejudiciul material sunt premature și, prin urmare, trebuie respinse.

101 În schimb, în ceea ce privește concluziile prin care se solicită repararea prejudiciului moral pe care reclamanta pretinde că l-a suferit, natura prejudiciului suferit și legătura de cauzalitate între comportament și prejudiciul invocat poate fi dedusă din sentimentul de frustrare și de nedreptate pe care reclamanta l-a putut resimți în mod legitim ca urmare a faptului că a fost victima unei nelegalități.

102 Or, Tribunalul amintește că anularea unui act al administrației constituie deja, în sine, o reparare adecvată și, în principiu, suficientă a oricărui prejudiciu moral, cu excepția cazului în care reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral care poate fi separat de nelegalitatea care justifică anularea și care nu poate fi reparat integral prin această anulare (Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 9 decembrie 2010, Comisia/Strack, T-526/08 P, punctul 99). Acesta este cazul în special atunci când, în primul rând, actul anulat conține o apreciere explicit negativă a capacităților reclamantului care ar putea să îl rănească, în al doilea rând, atunci când nelegalitatea săvârșită este de o gravitate deosebită și, în al treilea rând, atunci când anularea este lipsită de orice efect util și, astfel, nu poate constitui în sine o reparare adecvată și suficientă a oricărui prejudiciu moral cauzat de actul anulat (Hotărârea Tribunalului din 12 mai 2011, AQ/Comisia F-66/10, punctele 105, 107 și 109).

103 În speță, anularea deciziei de a nu o include pe reclamantă în lista candidaților admiși la examenele de evaluare din cadrul concursului general EPSO/AST/111/10 nu va înlătura efectele pe care le-a produs nelegalitatea constatată și, în special, nu poate constitui în sine o reparare adecvată pentru eforturile depuse și pentru timpul petrecut de reclamantă pentru a se pregăti în mod inutil. Prin urmare, Tribunalul decide că Comisia va trebui să plătească reclamantei suma de 2 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral.

Cu privire la cheltuielile de judecată

104 Potrivit articolului 87 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, sub rezerva celorlalte prevederi din capitolul VIII din titlul II din respectivul regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

105 Rezultă din motivele prezentate mai sus că Comisia a căzut în pretenții. Cu toate acestea, întrucât reclamanta nu a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, este necesar să se decidă, în aplicarea articolului 89 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, că fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Anulează decizia comisiei de evaluare din cadrul concursului general EPSO/AST/111/10 din 7 aprilie 2011 de neadmitere a reclamantei la examenele de evaluare.

2) Obligă Comisia Europeană la plata către reclamantă a sumei de 2 000 de euro.

3) Respinge în rest acțiunea.

4) Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Rofes i Pujol Boruta Bradley

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 martie 2013.

Grefier
W. Hakenberg

Președinte
M. I. Rofes i Pujol